

Arrest

nr. 170 526 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 oktober 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer:

[...]

nationaliteit: Kosovo

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 30.20.2015.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 18.03.2014".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op, wegens gebrek aan belang. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoeker op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verweerder wijst er daarnaast op dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, nu verzoeker reeds op 18 maart 2014 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dit bevel definitief en uitvoerbaar is. Hij verwijst naar de bespreking van de middelen om te stellen dat een schending van enige hogere rechtsnorm niet wordt aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient op te merken dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad. Er kan derhalve niet zonder meer worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De motivering van de bestreden beslissing houdt geenszins rekening met de feitelijke situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing vermeldt niets omtrent de beroepsprocedure tegen de 9ter aanvraag van verzoeker die op 30.04.2014 werd ingediend;

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

De bestreden beslissing beantwoordt niet aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;”.

3.1.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt zo geduid dat verzoeker bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker wordt, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet, verder een verminderde termijn van zeven dagen toegekend om gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, en dit omdat er een risico op onderduiken bestaat en omdat hij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België en geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18 maart 2014.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, omdat hierin niet wordt gemotiveerd omtrent de beroepsprocedure die hij instelde tegen de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 4 maart 2014. Hij doelt aldus op de beslissing die werd genomen inzake een door hem en zijn echtgenote op 6 september 2011 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en waartegen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een beroepsprocedure hangende was bij de Raad. Verzoeker duidt evenwel op geen enkele wijze waarom enige motivering omtrent deze beroepsprocedure bij de Raad zich opdroeg in de thans bestreden beslissing. De ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt tot aan haar eventuele vernietiging geacht in overeenstemming te zijn met de wet en de bedoelde beroepsprocedure verhindert op zich niet dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en kent geen opschortende werking. Er blijkt, gelet op hetgeen voorafgaat, niet dat enige motivering omtrent deze beroepsprocedure zich opdroeg in de thans bestreden beslissing. Dit geldt des te meer nu de eerdere verblijfsaanvraag enkel was gesteund op medische problemen van verzoekers echtgenote, en niet blijkt dat verzoeker zelf enig noemenswaardig gezondheidsprobleem heeft. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad aldus niet toe vast te stellen dat de in de bestreden beslissing voorziene motivering niet afdoende is.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt als volgt:

“Artikel 3 EVRM stelt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Dat krachtens het EHRM de betrokkene de substantiële gronden moet voorleggen die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM [EHRM, 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk];

Dat het begin van bewijs kan steunen op medische rapporten die de diagnose en de behandeling van verzoeker vastleggen;

Hieruit blijkt dat er geen behandeling voorhanden is in het land van oorsprong.”

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulementverplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van bestemming onderzoekt, wordt er toch geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

Verzoeker beroept zich op een miskennis van artikel 3 van het EVRM, gelet op *“medische rapporten die de diagnose en de behandeling van verzoeker vastleggen”* en waaruit zou blijken dat er geen behandeling voorhanden is in zijn land van oorsprong. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker bij zijn verzoekschrift geen enkel medisch attest voorlegt betreffende enige gezondheidsproblematiek in zijn hoofd. De eerdere verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet was, zoals reeds aangehaald, enkel gesteund op medische problemen van zijn echtgenote. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat er in zijn hoofd sprake is van enige gezondheidsproblematiek, laat staan van enige gezondheidsproblematiek die dermate ernstig is dat deze een probleem kan doen rijzen in het licht van artikel 3 van het EVRM.

In de huidige omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Hij licht het middel toe als volgt:

“Verzoekster heeft een beroep hangende voor de Rvv gekend onder rolnummer REGUL 42953;

*Dit beroep vergt een onderzoek;
Verzoeker dient te worden gehoord;
Het recht op een daadwerkelijk beroep is in strijd met de verwijderingsmaatregel;
Zijn echtgenote en minderjarige zoon die eveneens verwickeld zijn tot de beroepsprocedure maken niet het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel;
Hun verdedigingsrecht wordt bijgevolg ook geschonden;
Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en er dient voorrang te worden verleend aan artikel 6 EVRM;”*

3.3.2. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838).

Ten overvloede wijst de Raad op zijn arrest nr. 170 524 van 27 juni 2016 waarbij het beroep ingesteld tegen de ongegrondheidsbeslissing in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 4 maart 2014 wordt verworpen. Hierbij stelde de Raad vast dat verzoeker en zijn echtgenote geen gegrond middel hadden aangevoerd tegen deze beslissing. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoeker en zijn echtgenote in de mogelijkheid waren om hun grieven met betrekking tot deze laatste beslissing voor te leggen aan de Raad en zij aldus beschikten over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Er blijkt niet dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn betoog.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

*“Overwegende dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.
Dat het artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privé en familieleven beschermt.
De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (zie R.v.S. 28/01/2002, n° 102.960 en 4/03/2002, n° 104.280)
De Raad van State besloot in het hieronder geciteerde arrest dat er sprake was van een manifeste beoordelingsfout:*

“(…) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique » (C.E. 8 février 2002, n° 103.410)

Artikel 8 van het EVRM beschermt niet enkel het familieleven in de strikte zin van het woord, maar ook het privé-leven en beperkt zich dus niet tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende malen uitgesproken:

“Le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée ; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui ; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. » (C.E. 6/12/2001, n° 101.547)

« L'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également de droit au respect de la vie privée ; que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E. n° 81.931 du 27 juillet 1999)

Een beperking van het grondrecht kan enkel gebeuren in de gevallen voorzien door artikel 8§2 van het EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Ook hierover sprak de Raad van State zich reeds uit:

“Une mesure d'éloignement du territoire constitue une ingérence dans le droit de l'étranger au respect de sa vie privée” et que « une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire, notamment à la défense et à la prévention des infractions pénales. » (C.E., n°78.711, 11 février 1999 ; C.E., n° 105.428, 9 avril 2002)

Een inbreuk op artikel 8 EVRM is dan ook enkel toegelaten indien ze noodzakelijk is voor het verwezenlijken van één van de doeleinden voorzien door het Verdrag, en indien ze bovendien noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Verzoeker woont in België met zijn echtgenote en minderjarige zoon.

De bestreden beslissing rept hier geen woord over;

Er kan niet ernstig betwist worden dat er een gezinsleven is;

DVZ diende rekening te houden met het hoger belang van zijn minderjarig kind en het gezinsleven;

De bestreden beslissing schendt manifest artikel 8 van het EVRM.”

3.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Concreet beroept verzoeker zich op een gezinsleven in België met zijn echtgenote en hun minderjarige zoon. Hij stelt dat geen rekening is gehouden met dit gezinsleven en het hoger belang van zijn kind.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat, zoals verweerder correct stelt in de nota met opmerkingen, verzoekers echtgenote en hun gezamenlijke kind bij beslissing van 18 maart 2014 reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting geeft verzoeker ook niet aan het gestelde in dit verband in de nota te betwisten. De vaststelling dringt zich aldus op dat de verschillende leden van het kerngezin bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en zij zich verblijfsrechtelijk in dezelfde situatie bevinden. Er blijkt aldus niet dat de bestreden beslissing tot doel of gevolg heeft dat de gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden of dat in casu enige niet-erbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Verzoeker brengt bovendien niet de minste aanwijzing naar voor dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn of er sprake zou zijn van noemenswaardige hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders voort te zetten. Verzoeker wijst weliswaar op het hoger belang van zijn kind, doch licht op geen enkele wijze toe op welke wijze de belangen van dit kind in het gedrang zouden komen indien dit zijn beide ouders dient te volgen naar het herkomstland of elders. Gelet op de nog jonge leeftijd van het kind kan worden aangenomen dat dit in de eerste plaats de nabije aanwezigheid van zijn beide ouders behoeft, en het belang van dit kind aldus wordt gediend doordat het verblijfsrechtelijk de situatie van de ouders volgt. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat enig concreet aspect betreffende het gezinsleven of het hoger belang van het kind de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in de weg kon staan en ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De thans bestreden beslissing betreft daarenboven niet specifiek het kind. Verzoeker en zijn echtgenote hadden de mogelijkheid om, gelet op het hoger belang van hun kind, op te komen tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2014, genomen in hoofde van de echtgenote en het kind, doch zij lieten na zulks te doen. De Raad benadrukt ten slotte ook nog dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c); RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)).

Verzoeker verwijst nog naar allerhande rechtspraak van de Raad van State doch betreft deze op geen enkele wijze op zijn concrete situatie. Er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

In de thans voorliggende omstandigheden waarin alle gezinsleden bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en er geen noemenswaardige hinderpalen voorliggen die een verderzetting van

het gezinsleven in het herkomstland of elders verhinderen, kan een miskenning van artikel 8 van het EVRM niet worden vastgesteld.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS